

Jiyan Daver

- Őiirler -

Yayın Tarihi:

23.06.2018

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan Őiirlerin tüm yayın hakları Őairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Őiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Őairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Őairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Őiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Őekilde sorumlu ve taraf değildir.

Gecenin Şiiri

Gecenin yalnızlığı çöküyor üstüme.
Çürümüş dişlerin arasında çiğnenen sevdalar
İçten içe inliyor gökyüzüne doğru.
İlmek ilmek işliyor içimize
Acılarımız, yapamadıklarımız.
Bir köy meydanında,
Sabanın dişleriyle söküp çıkarttığımız
Umutlarımız...

Küçük bir çocuk koşuyor
Gökyüzüne doğru, kanatlanıyor.
Belinde koca bir asır.
Mavi yazmalı analarımız,
Dokunuyor göğüs kafesimizden içeri.
Kalbimin en yumuşak yerinden
Söküp alıyor,
Gözleri sürmeli bir hırsız.
Mürekkebi gözyaşı olan bir kalemle
Yazılmış alın yazımız.
İçimizi, içimize kırdırıyor
Kendisi zalim, sözleri zalim bir vücut.
Su gibi saf,
su gibi temiz yaşadıklarımız.

Akıyor gecenin olduğundan
Gürül gürül geçmişimiz.
Umutsuzlukla zehirlenmiş bir hançer
Saplanıyor düşüncelerimize,
Mutluluklarımızı alıyor bizden.
Sessizce öldürüyor sevinçlerimizi
Sevmek maskesi takmış,
Sahte gülüşlerle dolu düzgün bir yüz.

Jiyan Daver

Gökyüzüne

Gözlerinde kayboluyorum.
Gülünce bir labirente dönüyor gözlerin,
İçinden bir türlü çıkamıyorum.
Bir ay parçası gibi yüzün
Gözlerimi bir türlü alamıyorum.

Sen konuştuğça, susası geliyor
Tanrının ve yarattıklarının.
En güzel kelimeler,
Dudakların için yaratılmış sanki.
Dudaklarını gördükçe konuşamıyorum.

Kıvr kıvr saçlarından doğan güneş
Aydınlatıyorsa geceyi
Kurtarıyorsa zifiri karanlığından...
Seilmemiş yürekler ayazında
Isıtıyorsa ellerimi,
Ovuşturmadan düşüncelerimde.
Gözlerinin baktığı yerde
Tan yeri sıcaklığında sevmeler.

Gülüşünde bir çiçek açıyor.
Yıllarca gözyaşıyla sulanmış
Koparılmaya çalışılmış belki.
Tüm dikenlerin acısına,
Baş kaldırmış.
Gökyüzüyle harmanlanmış
İyice sindirmiş yıldızları gözlerin
Hemen ardından bana bakmış.

Tüm gökyüzü yüreğimde şimdi
Tanrının yarattığı en güzel duyguda
Dokunur ellerin;
Durduk yere, sanki birbirine yamalanmış.
Bir türlü kaçamazken
Gözlerim gözlerinden...
Ellerim,
Ellerine yakalanmış.

Jiyan Daver

Günaydın

Günaydın
Saatin yelkovanından damlayan zamanı
Gözlerine biriktiren kadın.
Tek bir bakışıyla oynatan
Kalbimin iflah olmaz duvarlarını.
Günaydın
Sözleriyle en uçtaki yaprağını titreten
Bin yıllık meşe ağacının.
Günaydın
Yürüyüşünü acısız bir neşterle
Aklıma kazıyan kadın.
Düşüncelerimde durmadan yürüyen kadın.
Günaydın.

Jiyan Daver

Harp-ı Sevda

Kılıç geçirmez sevdalar,
Kanlarından söküp alarak durulamak gerekir.
En gitmezlerin uğruna bir güzel ölmek gerekir.

Jiyan Daver

İnsan

Fotoğraflar bulanık olmalı kardeşim,
İnsanlar değil.
Görmeli önce karanlıkta saklanmış küçük bir izi...
Parlatmalı göğsünde iyice,
Ağacın en tepesine asmalı.
Elbiseler kirlenmeli kardeşim,
İnsanlar değil.
Durulamalı gözlerinde iyice,
Kendinden olmayan bir ışıkla
Bütün bir gökyüzünü aydınlatmalı.

Jiyan Daver

KuŖa Ver Gönlünü

Gel gelelim sevdalara
Dönelim gökyüzüne hep beraber
Bir kuŖ seęelim, onu sevelim
Alınmaz ki meŖe ağacı bizden
Sevdik mi tam severiz hem.
Versek elimizi birbirimize
Yrsek sevgilinin izinden
Ayacıklarını psek.
DŖtę anda gönlümüze
İlk ocuk gülümsemesi
Alsak onu uęan bir kuŖa versek.

Jiyan Daver

Papatya Kokuyor Saçların

Papatya kokuyor saçların
Şesin, yağmur sesinden bile güzel.
Öyle güzel bakıyorsun ki bana
Tüm gökyüzü gözlerinde sanki.

Yağmur, çiseliyor hafiften hafiften
Etrafta toprak kokusu.
Ve güneşi bile kışkandıran gözlerin,
Yüreğinin sıcaklığında eriyip biten ben,
Sensiz hiç bir anlamı olmayan devran...
Sen yoksun, her sevincimde biraz pazartesi.

Bir annenin,
Son defa yavrusunu koklaması gibi
Ah! İçime çeksem seni
Senle doldursam ciğerlerimi
Bir daha hiç nefes alamayacaktım gibi...

Özledim,
Seni değil, seninle olabilme ihtimalini...
Gözlerini değil,
Gözlerinde yaşayabilme ihtimalini...

Papatya kokuyor saçların
Şesin, yağmur sesinden bile güzel.
Gözlerini her kırpışında oluşan ahenk,
Dudaklarını her ıslatışın,
Rüzgar saçını her savurduğunda
Bozuk bir makine gibi atan kalbim...
Sen yoksun, her gülüşünün ortası cumartesi.

Çanı sıkılan bir kaya gibi oluyorum bazen
İçime içime vuruyor dalgalar.
Ama ağaçlar yeşil, gökyüzü mavi
Sen, uzaklaşıp giden vapurun dumanı kadar siyah...

Tüm gökyüzü gözlerinde sanki
O kadar büyük, o kadar masum, o kadar bensiz...
Papatya kokuyor saçların
Dünyada başka hiç bir koku kalmamış gibi...
İçime çeksem
Bir daha hiç koku alamayacaktım gibi...

Jiyan Daver

Sensizlik Saati

Şimdi saat seni sensizlik geçiyor
Bir belirsizlik damlıyor gözlerinden.
Saçların nereye savrulacağını bilmiyor.
Yüreğin ürkek bir ceylan gibi;
Belki sevmeye korkuyor,
Belki sevilmemeye...
Vakit akşam olmuş
Ama saat hala seni sensizlik geçiyor.

Gözlerim, sevilmediği için ağlayan
Bir çocuğun vazgeçişleriyle doluyor.
Mor menekşeler dokunuyor yüreğime.
Gözlerinden kopup gelen bir yıldız
Parçalıyor sol yanıma, değmiyor bedenime.
Hava en güzel sevmelerin sıcaklığında,
Ellerim buz kesmiş...
Vakit gece olmuş
Ama saat hala seni sensizlik geçiyor.

Sevilmeyen yüreklerin ayazında,
Ve her kaybolup giden gecenin ardından
Kulağıma fısıldar sensizlik.
Kapatır gözlerimi hafif bir rüzgar.
Nefesimi keser ani bir duman,
Tenimin her noktası sen olana kadar.
Vakit sabah olmuş
Ama saat hala seni sensizlik geçiyor.

Gülüşün benden ötede, uzakta
Sadece maşukların diyarında.
Geceler gözü kara bir cellat,
Yüreğim infazı verilmiş mahkum.
Ellerim; sevdiğinin saçlarına hiç değmemiş,
Dolanmamış cennet bahçelerinde...
Sana hak veriyorum,
Yüreğim daha önce hiç sevilmemiş
Sevilmeyi hak etmemiş belki de.
Olsun, varsın sen de sevme...
Artık vaktin bir önemi yok
Ama saat hala seni sensizlik geçiyor.

Jiyan Daver

Sevmeler Durağında Yüreğim

Boş bir metrobüs durağındayım şimdi
Hava kemiklerimi kırabildiğince soğuk.
Gökyüzü yalnız bir anne kadar kederli.
Adımlarımı sayıyorum.
Bir oraya bir buraya...
Üstümde yalnızlığımdan yıpranmış bir ceket.
Gözlerimin altı şiş,
Yüreğimde kederden ince bir dikiş.

Gözlerim bir yaprağa takılıyor.
Sonbaharın tüm hararetine rağmen,
Öylece duruyor yerinde, kımıldamıyor.
Yeryüzündeki tüm savaşları görmüş sanki
En büyük savaşı kendisiyle yaşıyor.
Bir ağaçtan değil de
Gökyüzünden düşmüş sanki
Gözlerine benziyor.

Sözlerin dolaşıyor,
Beynimin en ücra noktalarında.
Gülüşlerin basıyor yüreğimin dar sokaklarını.
Yokluğun nefes aldırıyor,
Hortlatıyor yüreğimdeki en olmaz acıları.

Boş bir metrobüs durağındayım şimdi
Hava kulaklarımı kör edercesine karanlık...
Yalnızlığım dürtüyor,
Sıskalıktan bükülmüş belimden.
Tüm kemiklerimi kırıyor...

Kıyameti alamete çağırıyor
Gözlerindeki puslu gökyüzü.
Bir türlü görünmüyor
Duygularının görkemli yüzü...
Nedir bu yamyam düşünceler beynimde
Kim var sevdiğimin o güzel yüreğinde.

Dokunsam, kundaktaki bebeğin
İçinden geçen ruhani gülüşlerine.
Boğulsam gözlerinde...
Tanrının yarattığı belki de en güzel alemde.
Dinlesem, akordu bozulmuş kalbimle
Sesini işlesem içime...

Boş bir metrobüs durağındayım şimdi
Duyduğum ses,
Tenimi vücudumdan sökecek kadar keskin.
Küçük bir ekmek parçasında
Çağırıyor beni çocukluğum.
Bir ekmek kırıntısında
Büyüttüğüm kuşlar geliyor aklıma.
Küçük bir vücut parçasında

Yaşadığım acılar...

Yoldan geçen arabalardan
Bağırma sesleri geliyor.
Her biri ayrı ayrı tırmalıyor kulaklarımı.
Küçük bir martının,
Sirtına yüklediğim mutluluklarımı alıyor
Vuruyor martımı,
Mutluluklarım akıyor gökyüzünden.
Bana yine keder kalıyor,
Gözlerinden...

Boş bir metrobüs durağındayım şimdi
Yalnızlığım,
İçimi eritecek kadar derinden.

Jiyan Daver

Ver Elini Çocuk

Değer mi zamanın gölgesine
Küçük bir çocuğun tırnak izleri
Kalır mı bir ömür?
Sahi insan ne zaman ölür?
En son kimin ağladığını görür karşısında?
Kaç damla gözyaşı götürür,
Yüreğindeki acıları siler,süpürür.

Ne zaman biter bir çocuğun hayalleri
Ne zaman çıkar ininden kılıç
Vurur kellesini yokluğun.
Sırtımda acıtan bir kambur, çocukluğum.
Ne zaman kapatır gözlerini,
Küçük bir çocuk.
Ne zaman uyur huzur içinde,
Rüyasında babasını görür.
Kim tutar ellerinden,
Sonsuzluğa götürür.

Jiyan Daver

Yaptım!

Alnının çatında
Büyük bir zaferle geziyor
Küçük çocuk...
Gözleri başarabildiğinin nişanesi.
Saf yüreğinden en azgın dalgalara
Şimşek gibi,
Açılıyor dudakları...
Yaptım diyor çocuk.
Vuruyor esasını,
Kötü günlerin bağrına.
Deşiyor elleriyle bedenini, geçmişin.
Açıyor ellerini çocuk;
Tüm yaratılanların aksine,
En yaradana...
Yaptım diyor çocuk,
Gururu yürüyüşünden belli...
Gözleri bir deli serseri,
Her değdiği yerden cesaret alıyor.
Sırtını sıvazlıyor pamuktan bir ana
Alnına değiyor dudakları,
Öpüyor yüreğinden...
Yaptım diyor çocuk.

Jiyan Daver